

Gerçek

Haziran 2010 / Sayı: 9

Devrimci İşçi Partisi Girişimi'nin yayın organıdır.

Fiyatı: 1 TL

Kılıçdaroğlu'ndan hayır gelmez!

8 yıllık AKP iktidarı, 8 yıllık Baykal muhalefeti... Bir darbe ya da askeri müdahale dışında hiç sona ermeyecekmiş izlenimi veren bu siyasal denge Baykal'ın bir saray darbesiyle devrilmesinin ve yerine Kılıçdaroğlu'nun "atanması"nın ardından yerini bir anda değişim rüzgârı ve heyecanına bıraktı.

Mevcut iktidardan umudu kesmiş olan ya da sadece alternatifsiz olduğu için AKP'yi desteklemeye devam eden emekçi yığınların medyanın da yoğun çabasıyla bu etkinin altında kalması anlaşılır bir durum. İşçi ve emekçi yığımlara siyasi rehberlik etmesi beklenen sosyalistlerin kendisini aynı dalgaya kaptırmasına ne demeli?

Sosyalist soldan bazıları Kılıçdaroğlu'nun çıkışını baştan olumlu olarak değerlendirdi, kimi temkinli yaklaştı, kimi akıl verdi, kimi mektup yolladı. Bu yaklaşımların hepsinin ortak noktası Kılıçdaroğlu'nun yükselişini şu ya da bu şekilde solun hanesine yazan bir gelişme olarak yorumlamak oldu.

Devrimci İşçi Partisi Girişimi olarak daha en baştan, hatta Kılıçdaroğlu'nun adaylığı bile açıklanmadan önce başında kim olursa olsun "CHP'den hayır gelmez" dedik. CHP'nin "sol" olmadığını, bir burjuva partisi olduğunu vurguladık. Bu perspektifle işçileri ve emekçileri uyarmak üzere çalışmalara başladık.

Çünkü CHP'nin yükselişi burjuvazinin hanesine yazılıyor. Ekonomik krizin sınıf kavgasını keskinleştireceği bir dönemde burjuvaziye alternatif bir vitrin sunuyor. Emperyalist sürekli savaş döneminde, "eksen kaymasına" karşı emperyalizmle bütünleşmeyi stratejik hedef olarak benimsemiş Batıcı-laik sermayenin temsilcisi yeni bir seçenek olarak beliriyor. Emperyalizm ile işbirliği içinde Kürt sorunu yerine Kürtleri çözmeye çalışan "açılım" tıkanıp sırada emperyalizmin ve sermayenin planları yeni bir soluk kazanıyor.

Tüm bunlarda işçilerin ve emekçilerin çıkarına bir yan görmek olanaksızdır. CHP'nin sözde sol görünümüne ve söylemlerine prim vermek emekçi yığınları burjuvazinin batıcı-laik kanadının peşine takma operasyonuna ortak olmak demektir.

Bugün AKP hâlâ burjuvazinin işçi sınıfına saldırısının baş yürütücüsü konumundadır. Tüm "eksen kayması" tartışmalarına rağmen emperyalizmin yanındaki yerini korumaktadır. Bu yüzden sınıf mücadelemiz AKP iktidarını hedef almayı sürdürüyor. Ancak karşısında beliren alternatif de yine burjuvazinin başka bir kanadıdır. CHP bir gün iktidara gelirse AKP'nin yapamadığı ya da tamamına erdiremediği saldırıları bu sefer sol bir görünümle yapmaya yönelecektir.

Bu yüzden ne batıcı-laik ne de İslami sermaye değerine yeğ tutulabilir. Tek çözüm işçilerin ve emekçilerin çıkarları etrafında bir üçüncü cephe. Bizleri heyecanlandırması gereken Kılıçdaroğlu değil üçüncü cephenin zeminini oluşturacak olan, başta Tekel direnişi olmak üzere işçi hareketindeki kıpırdanışlardır.

CeHePe değil

CEPHE

CHP'de yaşanan saray darbesi ile Kılıçdaroğlu Erdoğan ve AKP'nin karşısına Batıcı-laik burjuvazinin umudu olarak yerleştirildi. AKP hükümetinin İsrail ve İran sorunlarındaki tutumu dolayısıyla, ABD ve AB'nin hiddetine maruz kalmasının da eli kulağında. Bu durumda, solda Kılıçdaroğlu karşısında kafa karışıklığının maliyeti çok yüksek. Gerek sosyalist harekette, gerekse Kürt hareketinde CHP'ye doğru bir yöneliş var. Bu yanlıştır. Yapılması gereken, Tekel mücadelesinin ışığında işçi sınıfı ile Kürt halkının cephesini kurmaktır: bir Üçüncü Cephe, emek ve özgürlüğün cephesi.

Gerçekler devrimcidir!

Bazen yalnızca gerçeğin söylenmesi bile devrimcidir. Bir yalan rüzgârıdır esiyor Türkiye siyasetinin üzerinde. Bazıları bu yalan rüzgârına kapılıp yelkenlerini doldurma hayalleri kuruyor. Biz ise ısrarla rüzgâra karşı yürümekte ısrar ediyoruz. Bu yürüyüşte gerçeğin, yalnızca gerçeğin gücüne güveniyoruz.

Yalan rüzgârının başrolünde Kemal Kılıçdaroğlu var. Kendisi, bir saray darbesiyle CHP'nin başına getirildikten sonra burjuva medyasının yönetmenliğinde çekimler başladı. Kasketinden, kravatsız gömleğine kadar kostümler hazırlanmış, replikler itinayla yazılmıştı. Sahne adıyla "Gandi" Kemal için çizilen halkçı, işçi dostu imajı CHP'nin değiştiği söylemiyle tamamlandı.

Yalan, yalan, yalan...

Ne Kılıçdaroğlu işçi dostudur ne de CHP değişmiştir. CHP bir burjuva düzen partisi olmaya devam etmektedir. Bu yalanlar kriz dolayısıyla gittikçe daha da yoksullaşan emekçi yığınları kontrol altına almak, tepkilerin düzenini

sınırlarını zorlamasına engel olmak için söylenmektedir. Bu yalanlar, siyaset sahnesinde Baykal sayesinde rakipsiz kalmış AKP'nin Türkiye'nin batı emperyalizmi ile bütünleşme "eksenini kaydırmasına" engel olmak için söylenmektedir. Bu yalanlar krizin tüm yükünü işçi ve emekçilerin sırtına yükleyen AKP iktidarının yıpranması halinde, kemerleri sıkma ve acı ilacı içirme işini bir kez daha (daha sonra faturası tüm sola kesilmek üzere) "sosyal demokratlara" vermek için söylenmektedir.

Gerçekler...

Kılıçdaroğlu'nun CHP'nin başına gelmesi CHP'nin bir burjuva düzen partisi olduğu gerçeğini değiştiremez. Aynen daha önce Ecevit'in başkan olmasının bu gerçeği değiştirmedeği gibi... Bunu görmek için CHP'nin ve (aynı geleneğin parçası olan SHP ve DSP gibi partilerin) tarihine bakmak yeterlidir. CHP, Cumhuriyet'in kuruluşuyla birlikte devlet eliyle büyük sermaye sınıfının yaratılmasında başrolü oynamıştır. 60'lı yıllarda yükselen işçi hareketinin karşısında Ecevit'in deyiimiyle "Ortanın solu bu se ile karşı en sağlam duvar, en etkili settir." 90'lı yılların SHP'si Tansu Çiller'le birlikte 5 Nisan kararlarıyla emekçi yığınların hayatını karartan kararların imzacısıdır. 1999 yılının çiçeği burnunda Başbakanı Ecevit, ülke Marmara depreminin acısını üzerinden atamadan, sendikalar deprem dolayısıyla eylemlerine ara vermişken mezarda emeklilik yarasını geçirmeyi ilk icraatı olarak hayata geçirmiştir.

Bugün Kılıçdaroğlu da aynı yolun yolcusudur. O yüzden TÜSİAD başkanı Ümit Boyner kendisinden umutludur; o yüzden Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği'nden üç yönetici, üç sermaye temsilcisi Kılıçdaroğlu tarafından parti yönetimine alınmıştır.

Türkiye'nin Batıcı-laik patronlarının

yanı sıra Kılıçdaroğlu'nun yeni destekçileri de mevcut. Zaman gazetesinde çıkan röportajların karşılıklı birbirini yağlamaya dönüşmesi boşuna değil. Belli ki Fethullahçı patronlar da Kılıçdaroğlu'ndan umutlu. Kılıçdaroğlu da cemaate karşı boş değil... Meğer ki her gün Zaman gazetesini okuduğunu söyleyen Kılıçdaroğlu, Zaman'ın sağdan entelektüel çıkmaz anlayışını yıktığını düşünüyormuş.

Kılıçdaroğlu iktidarı hedefliyor. İktidar yolu da nüfusun çoğunluğunu oluşturan emekçileri kazanmaktan geçiyor. Bu yüzden CHP'nin söylemi bu doğrultuda makyajlanmaktadır. CHP'nin gerçek yüzünü görmek isteyen CHP'nin programına bakması yeterlidir. Bu program baştan aşağı sermayeye güvence vermeye yöneliktir. Elbette ki hiçbir patron işçiyi sömürürken "ben seni sömürüyorum" demez. İşçiler gayet iyi bilir, kriz zamanlarında fatura işçiyi kesilirken hep aynı şey söylenir: "Hepimiz aynı gemideyiz." Krizin ortasındayız. Kriz tüm dünyada derinleşiyor. Daha kötü zamanlar da gelecek. İşsizlik, yoksulluk artacak. Bunlara yeniden yüksek enflasyonun eklenmesi kaçınılmaz görünüyor. Bakın Kılıçdaroğlu Türkiye İşveren Sendikası Kongresi'nde ne diyor: "Yeni dünya düzeninde işçi ve işverenler farklı kutuplarda değildir."

Uzlaşmaz bir sınıf mücadelesi gerek

Bugün yaşadığımız gerçek, kapitalizmin krizin derinleşerek bir depresyona doğru yol almasıdır. Bunun anlamı işçi ve patron arasındaki çelişkinin de keskinleşmesidir. Uzlaşmaz bir sınıf mücadelesi tek yoldur. İşçiyi patron arasındaki kavgayı gizleyen, gizlenmesine yardımcı olan sermayenin tarafındadır. Kılıçdaroğlu etrafında estirilen yalan rüzgârıyla kendi yelkenini doldurmayı düşünen varsa yanılır ve yanılır. Birgün gazetesine "Bizim dışımızdaki solun, sosyalist solun gelişmesini isteriz" diyen Kılıçdaroğlu'nun amacı rüzgâr yetmediğinde gemisini sosyalistlerin çekeceği küreklerle yürütmektir.

Biz, tüm işçileri, emekçileri ve sosyalistleri işçi sınıfı politikasında birleşmeye, sermayenin cephelerine karşı emekçilerin üçüncü cephesini açmaya, gerçekleri görmeye ve akıntıya karşı beraberce kürek çekmeye çağırıyoruz.

Obama'nın Katrina'sı, Saddam'ın laneti

BP'nin Meksika Körfezi'nin içine etmesi, ABD'de "Obama'nın Katrina'sı" olarak anılmaya başladı. Hatırlanacaktır, W. Bush'un başkanlık döneminde, Katrina Kasırgası New Orleans kendini mahvederken Bush yönetimi bu olayı Irak'ta uyguladığı askeri yöntemleri şehrin siyahileri üzerinde uygulama denemeleri için laboratuvar olarak kullanmakla meşgul olduğu için muazzam bir çevresel ve insani tahribata yol açmıştı. Şimdi Obama da tekeli sermayenin üzerine gitmekte çekingin davrandığı için geç müdahale ederek doğal güzelliği ile ünlü Körfez'in mahvedilmesine katkıda bulunmuş oldu.

Meksika Körfezi'nin güzelim pelikanlarının ve başka kuşlarının petrole bulanmış görüntüleri insanın canını acıtmakla kalmıyor. 1991 yılında Körfez Savaşı esnasında Batı medyasının emperyalizmin emrinde Saddam Hüseyin'i karalamak için yayınladığı resimleri de hatırlatıyor. O dönemde ileri sürülen iddiaya göre, Saddam Basra Körfezi'ne as-

keri amaçlarla petrol salarak kuşları ölümcül bir kirlenmeye maruz bırakmıştı. Yayınlanan kuş resimlerinin petrol şirketlerinin Batı Avrupa'da yarattığı "kaza"lardan birinde çekilmiş olduğu daha sonra ortaya çıkacaktı! Siz başkasıyla uğraşır mısınız? Bakın sizin kapitalizminiz nasıl Saddam'dan da gaddar! Katlettiğiniiz Saddam'ın laneti başımız üzerinde dolaşıyor!

Derry'yi London yapmak için katliam!

Öldür öldür, kırk yıl inkâr et, sonra da özür dile. Ama "suçlular yargılsın" denince de "yo, hayır olmaz" diye diklen. İş kapansın, ortalık karışmasın! Ezen ulus devleti her yerde aynı! İngiliz ulusunun hakimiyetindeki Britanya devleti, 1972 yılında Kuzey İrlanda'nın ikinci büyük kenti Derry'de yapılan bir gösteride askerlerinin hiçbir provokasyon olmadan halkın üzerine ateş açarak 14 silahsız insanı katlettiğini nihayet, 38 yıl sonra, başında bir yargıcın görev yaptığı bir resmi komisyonun kararı ve başbakanın özrü ile kabul etti. Şimdi toplumda sorumluların yargılanması için sesler yükseliyor, ama Britanya burjuvazisinin hiç olmazsa sağdaki temsilcileri buna şiddetle karşı çıkıyor.

Tabii, kimi mahkemeye vereceksiniz, o da tartışmalı. Ateş eden komandoları mı? Yoksa onlara ateş emrini veren komutanları mı? Yoksa onlara gösteriyi şiddetle bastırmasını emreden hükümeti mi? Komando erleriyle sınırlı kalan bir soruşturma komik olur. Ama ötekilerin de çoğu mezardadır. Doğal bir zaman aşımı! 38 yıl yalan söylerseniz, sonunda ne adaleti? Hem bu öyle küçük bir iş değil. Britanya hükümeti Kuzey İrlanda'da kurduğu ve ta 1998'e kadar süren OHAL yönetimini bu 1972'deki "Kanlı Pazar" olayını bir isyan hareketi gibi gösterme yoluyla gerekçe-

lendirmişti. Şimdi her şeyin sahteliği sapır sapır dökülüyor!

Bizde hakim ulus devletinin baskılarının başka hiçbir yere benzemediği pek sık söylenir. Bakın "uygar" Batı'da, "parlamentarizmin beşiği" İngiltere'de işler nasıl yürüyor! Çıkarılacak ders çok. Derslerden biri de, isim meselesiyle ilgili. Başta Kürt kent, kasaba ve köylerinin adları olmak üzere, Anadolu'nun dört bir köşesinde yer isimlerinin değiştirilmesi, kendine özgü Türk devletinin bir icadı gibi anlatılıyor sık sık. "Kanlı Pazar"ın yaşandığı kentin tarihi adı Derry. Ama Britanya devleti onu zorla ne yapmış? Londonderry. Yani Londra Derry'si. "Anasının kuzusu" gibi. Gazi Antep, Şanlı Urfa, Diyar Bakır gibi. Bütün katliamları işte Derry'yi Londonderry olarak muhafaza etmek için!

26 Mayıs'tan çıkan ders:

İşçi sınıfı sendika bürokrasisini sırtından atmalıdır!

Büyük bir ekonomik krizi tam ortasındayız. Kriz demek, sermaye sınıfı ile işçi sınıfı arasında bir meydan savaşı demek. Patronlar krizin faturasını emekçilere ödetmek için her şeyi göze alırken, işçilerin zaten sınırlı olan haklarını, işlerini, ekmeklerini savunmak için canla başla mücadeleye girmesi demek. Bu savaştan kaçış yok. Bu savaşa hazır olmak, bu savaşı göğüslemek gerek.

Türkiye işçi sınıfı bu sınıf savaşında kolay lokma olmayacağını, başka mücadelelerin yanı sıra Tekel direnişi ile gösterdi. Sadece hükümet ve sermaye sınıfı değil, onla-

Bu çağrı Şubat ayında, sendika konfederasyonlarının tamamı tarafından yapılmıştı. Fakat sorun çağrının kendisinde değil, tarihindeydi. Daha kar kış devam ederken, 26 Mayıs tarihine grev koydu bürokratlar. O zamana kadar kim öle kim kala! AKP'nin işçi ve memur büroları Hak-İş ve Memur-Sen'in satacağı baştan belliydi zaten ama, diğerleri görünürde işin arkasında durarak, ya da seslerini çıkarmayarak bir-iki ay iyi rol yaptılar.

Rolünü en iyi şekilde oynamak için çırpınan ise kamu

Sonuçta 26 Mayıs "genel grevi" tam bir fiyasko olduysa, işçi sınıfını sermaye karşısında aciz bir konuma yerleştirdiyse, bunda suç, mücadele etme isteğini gösteren işçi sınıfında değil KESK ve DİSK'ten Türk-İş'e bütün bir sendika bürokrasisindedir.

Acil ihtiyaç: Sendika bürokrasisine karşı mücadele programı

Sendika bürokrasisi işçi sınıfının örgütlü kesimlerini sarmış kanserli bir urdur. İşçi sınıfının sıhhatine kavuşması için bu urdan derhal kurtulması gerektiği açık bir biçimde ortaya çıkmıştır. Urun varlığını teşhis etmek yetmez, ona karşı doğru ilacı bulup kullanmak en önemlisidir. Bunun için işçi sınıfının en acil görevlerinden birisi, önüne sendika bürokrasisine karşı bir mücadele programı koymak olmalıdır. Bu programı oluşturmaya giderken acil olarak atılması gereken çok önemli birkaç adım var:

Birincisi, son dönemde işçi sınıfının bazı bölükleri sermayeye karşı çetin mücadelelere girmiştir. Eğitim ve sağlık işçileri arasında, demiryolu işçileri arasında, Tekel işçileri arasında ve diğer direnişlerde mücadeleyi en önde göğüslemiş işçilerin sendikalar üstü bir koordinasyonunu oluşturmak için derhal harekete geçilmelidir.

İkincisi, Türk-İş yönetimi Tekel mücadelesini göz göre göre satmıştır. Mustafa Kumlu ve arkadaşları, derhal istifa etmelidir. Türk-İş derhal Olağanüstü Genel Kurul'a gitmelidir. Bu genel kurul, Türk-İş işçisinin eylem alanına dönüştürülmeli, genel kuruldan bir acil eylem programıyla çıkılmalıdır.

Üçüncüsü, 26 Mayıs fiyaskosunun "genel grev"i işçi sınıfının gündeminden çıkarmasına izin verilmemelidir. Genel grev bir ihtiyaçtır, çünkü işçi sınıfının bütün gövdesiyle acilen yükseltmesi gereken çok önemli talepleri vardır:

İşten atmak yasaklansın!

**İş saatleri düşürülsün!
Herkes
iş!**

Güvencesizliğe son!

Herkes parasız sağlık ve eğitim!

İnsanca yaşamaya yetecek ücret!

Bütün işçi sınıfı güçlerinin görevi, bu talepler ve başkaları etrafında bir genel grevi örnek için derhal harekete geçmek olmalıdır.

rın hizmetinde olduğunu bu dönemde bir kez daha kanıtlayan, sendikaların başına çöreklenmiş sendika bürokrasisi de köşeye sıkıştı.

Fakat bu cendereden yağ gibi sıyrılmayı başaran, kendi kuyruğuyla birlikte hükümeti ve patronları da kurtaran yine sendika bürokrasisi oldu. Nasıl mı? 26 Mayıs "genel grevi" ile.

Genel grev, işçi sınıfı mücadelelerinin zirvelerinden biridir. Yerel, sınırlı, birbirinden kopuk mücadeleler birleştiğinde, genel grev eğilimi ortaya çıkar ve genel grevle işçi sınıfı burjuvazinin suratına sağlam bir tokat atar. Genel grevden patronlar kadar sendika bürokratlarının da ödü kopar. O yüzden kaypaklıkta sınır tanımayan sendika bürokratlarımız, genel grev fikrini işçinin aklına düşürmek için yıllar yılı bin takla atmıştır. Fakat Tekel direnişi sendika bürokrasisini öyle bir köşeye sıkıştırdı ki, işin içinden ancak genel grev çağrısı yaparak çıkabildiler.

emekçileri konfederasyonu KESK oldu. 26 Mayıs'ta genel grev önerisini o tarihte diğer konfederasyonlara sunanın KESK olduğu bugün artık biliniyor. Grev tarihi geldiğinde ise KESK, kendisini yormaya bile tenezzül etmedi. Grev ilan edip, örgütlü olduğu işkolunda hayatı durdurmaya veya aksatmaya niyetlenen bir konfederasyonun bütün olanaklarını seferber etmesi gerekirdi. Afiş gönderip bildiri basarak bu işin örgütlenemeyeceği baştan bellidir. Madem grevin olacağı 22 Şubat'ta belli oldu. Aylar boyunca ciddi bir hazırlık yapmak için yeterince zaman vardı. Sonuçta gerv günü geldiğinde KESK üyelerinin sınırlı bir bölümü meydanlara çıktı. Bütün bunlara rağmen KESK başkanı Sami Evren, "Bir tek biz grev yaptık" diyor. İşçi sınıfı kahramanı pozlarına soyunuyor.

"Türk-İş bürokrasisi bürokratlığını gizleme gereği bile duymuyor. KESK yönetimi ise gizlemek zorunda. Aradaki fark bu. DİSK de KESK'e benziyor daha çok.

Tekel eylemlerini bütün tabana mal edelim!

Sendika bürokratları, insanların içeceklerine uyuşturucu ilaç atan ruh hastaları gibiler. Her başları sıkıştığında mücadeleyi geleceğe havale eden eylem önerileriyle işçileri uyutmayı başarıyorlar.

Tekel direnişi bunun korkunç bir örneğine sahne oldu. Ankara'daki 78 günlük direniş bitirildikten sonra Tek Gıda İş başkanı Mustafa Türkel'in ortaya attığı 1 Nisan Ankara eylemi bir skandala sahne oldu. Türkel, işçileri oraya götürmek için bir çaba harcamadığı gibi, kendi olanaklarıyla Ankara'ya giden işçilere polis vahşice saldırdıkları ortalarında bile görünmedi.

Sonra güya 3 Haziran'da ve 4 Temmuz'da Tekel işçileri yeniden Ankara'da olacaktı. 1 Nisan skandalından sonra utanmadan gazetelere demeçler verip 3 Haziran'da Ankara'dayız diyen Türkel, o tarih geldiğinde bu kez, Ağustos'ta Ankara'ya

sarsacağız yalanıyla ortaya çıktı.

Türkel'in niyeti açık. Danıştay'ın Tekel işçilerinin 4-C'ye geçiş için yarattığı ek süreyi oyalama taktikleriyle geçirip, Tekel kâbusundan kurtulmak.

Tekel işçileri bu hayalin gerçekleşmemesi için çaba harcıyorlar. 26 Mayıs fiyaskosu öncesinde İstanbul'da, Adana'da, İzmir'de ve başka yerlerde Türk-İş bölge merkezlerini işgal ettiler. Ankara'da genel merkeze girmeye çalıştılar. Bu eylemler haklı eylemlerdir. Türk-İş bürokratları utanmadan işçileri haydutlukla suçluyor. Esas haydut olan, işçilerin kendi evlerine girmesine izin vermeyen, bunun için karşılığın polis bile diken sendika bürokratlarıdır.

Tekel işçilerinin mücadelecisi unsurlarının bu direnişi yeniden canlandırmak için harcadığı çabalara destek olmak gerekir. Fakat bu eylemlerin, bir avuç öncü işçi-

nin, işçilerin geri kalanından kopuk girişimlerine dönüşmemesi gerekiyor. Tekel direnişi, bütün Tekel işçilerinin mücadelesidir. Elbette mücadeleden yorulanlar, geri çekilenler olabilir. Bu durumdaki işçilere "ne haliniz varsa görün" deyip sırt çevirmek yanlıştır. 4-C'yi imzalamış olsun olmasın, başka işlere girmiş olsun olmasın, bütün Tekel işçileri mümkün olduğunca bu mücadelenin içinde tutulmalıdır.

Bunun için her şeyden önce Tekel işçisinin taban örgütlülüğünü yaratmak gerekiyor. Yeni eylem kararlarını bu örgütlülüğe dayanarak almak gerekiyor. Bu eylemler Tekel işçilerinin karşı karşıya olduğu güvencesizlik tehlikesinin yakıcılığına uygun düşecek radikal eylemler olmayabilir. Bugün acil görev, Tekel'in gücünün, yani Tekel işçilerinin dağılmasına izin vermemek için mücadeleyi tabana yayma yolunda seferber olmaktır.

Yıkılsın Siyonist İsrail devleti!

İsrail devleti, Yahudileri savunmaz, Yahudilerin ölüp ölmemesi umrunda değildir. İsrail devleti, yalnızca kendi varlığını düşünür. İsrail devletinin var olmaya devam etmesi demek, Ortadoğu'nun bütün halkları için felaket demektir.

Bir gün evinizde otururken silahlı adamlar kapıyı bile çalmadan girip, "burada kimse yaşamıyor" diyerek evinize yerleşse, sonra sizi döverek evden atsana ne hissederdiniz? Öfke mi? Peki ya bu insanlar bir de, "ben çok zulüm gördüm" diyerek mağdur rolü oynasana, komşular da buna inanmış gibi davransana ne hissederdiniz? Evden atıldıktan sonra gidebilecek başka bir yeriniz de olmasa, sokaklarda yaşamak zorunda kalsanız veya evinizi gasp eden bu insanlara makhum olsanız?

Filistin halkı 60 yılı aşkın bir zamandır, tam olarak işte bu şartlarda yaşıyor. Böyle bir durumda ne hissedilebilirse onu hissediyor. İsrail devleti katildir, canidir, korsandır, barbardır. Ama her şeyden önemlisi hırsızdır. Çünkü Filistin halkının yurdunu çalmıştır.

Siyonistler İsrail adını verdikleri Filistin için, "vatansız bir halka, halksız bir vatan" diyorlardı. 20. yüzyılın başlarında toplanan ve dünyanın çeşitli ülkelerine yayılmış Siyonistleri bir araya getiren Dünya Siyonist Kongresi, milyonlarca Filistinlinin yüzlerce yıldır yaşadığı bu "halksız vatan"a yerleşmeye yemin ediyor ve bu yolda, başta İngiltere olmak üzere emperyalistlerin de desteğini alıyordu.

İkinci Dünya Savaşı'nda Yahudilere uygulanan soykırım, Siyonizmin işini kolaylaştırdı, ona gerekçe hazırladı. Savaş sırasında Siyonistler, sakat, aciz durumdaki Yahudilerin öldürülmesi, güçlü, sağlıklı olanların ise Filistin'e gönderilmesi konusunda Nazilerle işbirliği dahi yaptı. Savaş sonrasında Yahudi soykırımı nedeniyle hissettikleri sözde suçluluk duygusu nedeniyle emperyalistler İsrail'in kuruluşunu hararetle desteklediler.

Daha kurulduğu anda İsrail, kuruluşunu onaylayan Birleşmiş Milletler kararını dahi çiğneyerek, yüz binlerce Filistinli'yi ülkeden kovdu ve Ürdün, Mısır, Lübnan gibi çevre ülkelere gönderdi. Filistinliler bu acı olayı "Nakba" yani "Büyük Felaket" adıyla anarlar.

Zorla göç ettirilen Filistinliler, gittikleri ülkelerde halkın arasına karışmadılar. Büyük bir bölümü aradan 60 yıldan fazla geçtiği halde mülteci kamplarında yaşamlarını sürdürmeye çalışıyor.

Paranoyak şizofren bir devlet

İsrail her türlü mantığa aykırı olarak kurulmuş bir

endişesi, iki yıl süren ve ara dönemlerde silah altına almaları daha da uzayan askerlik dönemleri ve savaş travmaları, büyük ölçüde silahlanmaya dayalı bir ekonominin yarattığı sayısız sorun, Yahudi işçi sınıfına da büyük zararlar veriyor. Üstelik alınlarına, Filistinlilere yapılan zulmün kara lekesini çalıyor.

Siyonizm durmayacak

İsrail tam da kuruluş mantığı dolayısıyla, Filistin halkını tamamen savunmasız bırakıncaya, hatta tamamen sürünceye ya da yok edinceye kadar durmayacak.

Bu nedenle ABD'nin savunur görüldüğü, Türkiye'nin de destek verdiği "iki devletli çözüm" anlayışı aslında bir palavradan ibaret. Birbirinden kopuk iki toprak parçasında, üstelik arada İsrail gibi vahşi bir devlet varken, devlet kurulabilir mi hiç?

Haydi diyelim kuruldu. Ürdün, Mısır, Lübnan gibi ülkelere kamplarda yaşayan milyonlarca Filistinli'nin, Birleşmiş Milletler tarafından bile tanınmış olan geri dönüş hakkı ne olacak? İşsizliğin %60 düzeyinde olduğu, halkın açlık ve sefalet içinde yaşam savaşı verdiği Gazze ve Batı Şeria'ya mı yerleşecekler?

İki-devletli çözüm iddiası, hangi sınırlar veri alınarak yürürlüğe koyulursa koyulsun temelsizdir. Dünyayı oyalamak için uydurulmuş bir palavradan ibarettir. İşin acı tarafı, bugün Türkiye'de hemen hemen bütün sosyalist partiler, iki-devletli çözüm anlayışını destekliyorlar. İsrail'i protesto eylemlerinde "Katil İsrail, Filistin'den defol" gibi anlamsız bir sloganı haykırıyorlar. Bu kadarını Tayyip Erdoğan da söylüyor zaten. Bu akla zarar sloganı kullanarak, emperyalizmle aynı şeyi savunduklarını fark edemiyorlar bile. Onlara sorulacak soru şu: Peki Filistin neresidir? Batı Şeria ve Gazze diye yanıt verene, "yazıklar olsun" demekten başka yapacak bir şey var mı? Batı Şeria ve Gazze Filistin'in beşte biri bile değil!

Tek çözüm İsrail devletinin yıkılması

Devrimci İşçi Partisi Girişimi Arap ve Yahudi halklarının kurtuluşunu sağlayacak tek çözümün İsrail devletinin yıkılması olduğunu söylüyor. Bir devletin yıkılmasını savunmak, kulağa şaşırtıcı gelebilir. Halbuki tarihte pekçok devlet yıkılmış, yerlerine yenisi kurulmuştur. Bir devletin varlığı, milyonlarca insan için zulüm ve kandan başka bir anlama gelmiyorsa, en hayırlı olan, bu devletin yıkılmasıdır. İsrail devleti tepeden tırnağa silahtır, tank, top, tüfektir. Nükleer, kimyasal ve biyolojik silah deposudur. İsrail devleti, Yahudileri savunmaz, Yahudilerin ölüp ölmemesi umrunda değildir. İsrail devleti, yalnızca kendi varlığını düşünür. İsrail devletinin var olmaya devam etmesi demek, Ortadoğu'nun bütün halkları için felaket demektir.

Yahudiler ve Araplar el ele verebilir. Bu silah deposunu ebediyen ortadan kaldırabilir. Her iki halkın da barış ve huzur içinde yaşayabileceği, silah-tan da silah tüccarından da arınmış, birleşik, laik, sosyalist bir Filistin kurulabilir. Ortadoğu'daki kan ve gözyaşının son bulmasının en temel şartı budur.

Bu akıl dışı politika aynı zamanda İsrail'in Yahudi emekçilerine de tarifsiz zararlar veriyor. Sürekli savaş

Ortak Dost İsrail!

Gazze'ye yardım malzemeleri ulaştırmak için yola çıkan gemilerin İsrail'in korsan gemileri tarafından saldırıya uğraması ve gemidekilerin öldürülmesi İsrail'in kanlı yüzünü bütün dünyaya bir kez daha göstermişti. Bu olay sonrasında çıkan tartışmalarda oluşan saflaşmalar ise ülkemizdeki "düşman kardeşlerin" Siyonizm ve emperyalizm dostu yüzünü teşhir etti.

Düşman kardeşlerin İslamcı kanadının "önderlerinden" Fethullah Gülen 4 Haziran günü ABD'de Wall Street Journal'a verdiği demeçte, yardım filolarının İsrail'den izin almamasını, bu organizasyonun İsrail'le birlikte planlanmamasını eleştirdi. Gülen demecinde, 9 yardım gönüllüsünün öldürülmesi ile ilgili bir kınamada dahi bulunmadı. Bu durum Türkiye'deki İslamcılarda büyük bir şaşkınlık yarattı.

Gülen bu açıklamasıyla İsrail'in arkasında olduğunu "dosta", düşmana gösteriyordu. Siyonist devletin Gazze'ye uyguladığı ambargoyu desteklediğini üstü kapalı söylemiş oluyordu. Çünkü İsrail, Gazze'ye hiçbir şey sokulmamasını istemiyor, bölgeye neyin girip neyin giremeyeceğine kendisi karar vermek istiyor. Bu açıdan bakınca, Gülen'in "izin alınmalıydı" söyleminin, İsrail'in bu denetim isteğine destek vermektan başka bir şey olmadığı açıkça görülebilir.

AKP'nin Başbakanı ve Dışişleri Bakanı ile İsrail – Türkiye ilişkilerini oldukça gergin bir noktaya taşıdığı bir ortamda Gülen'in bu açıklaması, hükümete yönelik bir "balans ayarını" olarak da okunmalıdır. 28 Şubat'ta Türkiye'nin "eksenini kaydıran" Erbakan'a ordunun yaptığı balans ayarını bugün, o dönemin mağduru olan kampın en etkili ismi yapmıştır.

Bu açıklamalara şaşırın İslamcılara bir çift sözümüz var; Siyonizm tarafından öldürülen yardım gönüllülerinin cenaze namazlarının kılındığı sıralarda İsrail'i savunan açıklamalar yapan "büyük Müslüman" bildiğimiz Fethullah Hoca'nın bütün amacı ABD ile Türkiye'nin arasındaki ittifakın zedelenmesine engel olmaktır.

Şunu da eklemek gerekmektedir ki AKP'nin dış politika da "ekseninin kaydığı" falan yok. AKP ne yapıyorsa, emperyalizmin bölgedeki taseronu rolünü daha etkili bir biçimde oynamak için yapıyor. Ama bunu yaparken eksenin kaydığı izlenimini vermesi bile "Hocafendi"yi telaşlandırmaya yet-

miş vaziyette.

Ulusalçıların Siyonizm seferberliği

Peki bu olayların ardından maskesi düşen sadece Gülen mi? Tabii ki hayır. Senelerdir AKP'yi ABD uşağı ve İsrail yandaşı göstererek, kendisini bunların karşısına konumlandırmaya çalışan ulusalçıların da Siyonizm dostu yüzleri teşhir olmuştur.

Bunu görebilmek için, gemilere saldırı olayının yaşandığı 31 Mayıs'tan sonraki 2 haftalık süreçte yayınlanan Cumhuriyet ve Hürriyet gazetelerine şöyle bir göz atmak yeterlidir. Özellikle bu gazetelerin köşe yazarları, İsrail ve ABD'yi aklamak için birbirleriyle yarışır vaziyette argümanlar üretmişlerdir. Hatta Hürriyet bir adım daha ileri giderek manşetinde yayınladığı ağlayan İsrail askeri fotoğrafıyla İsrail askerlerinin mağdur edildiği, ilk önce gemidekilerin saldırdığı mesajını vermiştir.

Siyonizmi savunma derindeki yazarların en çok dikkat çektikleri yönler, bu yardım organizasyonunun AKP'den bağımsız olmadığı ve Türkiye'nin bu hamlelerle hızla Hamas'laşmakta olduğudur. Bu iddialar ulusalçılarımızın İsrail'le ilişkilerin bozulmasından ölesiye korktuğunu gösteriyor. Yazarlara sormak gerek, "bu İHH isimli vakfın tek başına yaptığı bir iş değildir, dediğiniz gibi hükümet arkasındadır. Peki hükümetin zulüm gören bir halka yardım etmesi kötü müdür? Yoksa siz Siyonist zulmü haklı mı görüyorsunuz?". Ulusalçıların bu soruya cevapları Türkiye'nin Hamas'laşmasını ileri sürmek olacaktır muhtemelen. Evet temel sorun Filistin halkı nezdinde meşruluğu tartışılmaz olan Hamas'ın meşruluğunun kabul edilmemesidir. Bunu kabul etmeyenler, sürekli Hamas'laşmadan bahsedenler ABD'nin gerici Ortadoğu politikasını ve İsrail'in vahşi Gazze politikasını kabul ediyor, haklı görüyor demektir.

Mavi Marmara gemisine yapılan korsanlık saldırısının ardından Siyonist devletin kanlı yüzü teşhir olmuşken, İsrail'i her alanda sıkıştırarak politikalar üretmek gerekmektedir. ABD'nin Ortadoğu ve Avrasya'daki sürekli savaşına karşı verilecek mücadele şimdi burada düğümleşmiştir. Bu dönem yapılması gereken, AKP hükümetini İsrail ve onun emperyalist koruyucularına karşı sözde yapmadığını bırakmayıp pratikte mücadele etmediği için eleştirmektir.

AKP'nin Ortadoğu politikasının iç yüzü

AKP hükümeti, İsrail ve ABD ile arasını bozmaya başlayınca, anti-emperyalist geçinen ulusalçıları bir telaştır aldı. Hem CHP, hem de MHP, "aman ne yaptın?" diyerek AKP'ye yükleniyor. Doğan Medyası'ndan Cumhuriyet gazetesine köşe yazarları, "İsrail'e kafa tutulur mu" diye AKP'yi eleştiriyor.

Peki, AKP niye böyle yapıyor? İslamcı olduğu için mi? Müslüman halkların ızdıraplarına son vermeyi her şeyin üzerinde gördüğü için mi? Hiç de değil.

Öyle olsa, bütün bir AKP iktidarı dönemi boyunca yanıbaşımızdaki Irak halkı ABD'nin zulmü altında inim inim inerken Erdoğan'ın, Bush'a da "siz adam öldürmeyi iyi bilirsiniz" demesi gerekirdi. Afganistan'a asker göndermeyi aklından bile geçirmemesi gerekirdi. Haydi bunları yapacak cesareti yok. En azından bunca yaşanandan sonra, İsrail'le derhal bütün ilişkilerini kesmesi gerekirdi.

AKP tabii ki böyle şeyler yapmadı. Çünkü onların derdi Müslüman halkları kurtarmak falan değil. Müslüman halkların sırtından Türkiye'nin bölgedeki etkisini ilerletmek, bu sayede başta ABD olmak üzere Batı karşısındaki pazarlık payını da arttırmak.

Hükümet, bu politikasına yeni-Osmanlılık diyor. Yani bir zamanlar Osmanlı'nın Ortadoğu, Kuzey Afrika ve Balkanlar'da sahip olduğu etkiyi yeniden kazanacağını, hatta bunu Orta

Asya'ya da yayacağını ileri sürüyor. Bu politika tam da yayılma ve genişleme ihtiyacı duyan ve AB'ye giriş ümidinin azalmasıyla Batı'da tıkanan Türkiye sermaye sınıfının yönünü Doğu'ya çevirme zorunluluğunun bir ifadesi. Yani AKP'nin bu politikası aslında, Batıcısıyla, İslamcısıyla bir bütün olarak Türkiye buruvazisinin çıkarlarını yansıtır.

Hükümet bu politikanın, Avrupa Birliği'ne giriş çabalarına da katkı sağlayacağını hesaplıyor. Çünkü AB'nin üyeliğe karşı çıkmasının başlıca nedenlerinden birisi, Türkiye'nin çatışmalarla dolu bir bölgede yer alıyor oluşu. AKP, bölgede istikrar politikası izleyerek ve Ortadoğu veya eski Sovyet cumhuriyetleri gibi ülkelere, Batı sermayesinin piyasacı, liberal politikalarını taşıyarak Batı nezdinde de güç ve itibar kazanmayı ümit ediyor.

Kısacası AKP'nin yeni-Osmanlılık politikası temel olarak, emperyalizmin bölgedeki hegemonyasının yayılmasını kolaylaştırmayı hedefliyor.

Dikenli gül bahçesi

Peki, AKP hükümeti bu işi İsrail'le dalaşmadan, İran'ı ABD ve diğer emperyalistler karşısında kollamadan yapamaz mı?

Yapamaz. Çünkü birincisi, Müslüman bir ülke olsa da Arap ülkesi olmayan, İran gibi mezhep temelinde bir koza da sahip olmayan bir Türkiye'nin Ortadoğu'da nüfuzunu artırmasının tek koşulu, bölgede hemen her gün yeni

bir sorun çıkaran İsrail'i daha makul davranmaya itebileceğini göstermek. AKP'nin Filistin halkına özgürlük getirmek gibi bir derdi yok. Gazze ve Batı Şeria'da uydurma bir devlet kurulmasına önyak olmak ona yetecek. Esasında ABD de bunu istiyor.

İkincisi, ABD'nin İran gibi Müslüman bir ülkeye savaş açması durumunda AKP'nin iktidarda kalması neredeyse olanaksız. Bu savaşta ABD'nin yanında yer almak ise, İslami duyarlılıkları yüksek olan seçmen tabanına bağımlı durumdaki AKP için intihar anlamına gelecek. Dolayısıyla AKP bu senaryonun gerçekleşmemesi için elinden geleni yapıyor.

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nde İran'a yaptırımlar ile ilgili son oylamada, ABD ile bu kadar açık bir biçimde zıtlaşmayı işte bu yüzden göze almak zorunda kaldı. Ancak bu zıtlaşmayı daha da derinleştirirse çok muhtemeldir ki Türkiye yeni bir "çuval vakası" ile karşı karşıya kalacak. Böyle bir şeyin hem yeni-Osmanlılık macerasının, hem de AKP'nin sonu demek olacağını tahmin etmek zor olmasa gerek. Yani yalancının mumu yatsıya kadar yanacak.

Emperyalizme de, Siyonizme de kafa tutmanın yolu, yeni-Osmanlılık gibi yayılmacı politikardan değil, emperyalizmle ortak hiçbir çıkarı olmayan işçilerin, halkların kardeşliği temelinde mücadele etmesinden geçiyor.

Sungur Savran

Komşuda pişer, bize de düşer!

Yunanlılar hovarda, öğle yemeği sonrası uyurlar, gece uzo içerler. Portekizliler fado müziğine düşkün. İspanyollar Akdenizli, sıcak kanlılar. İrlandalıların ayyaşlığı ünlüdür. İtalyanlar makarnacı. Hepsinin borç krizi içinde olmasının bir nedeni var yani. Macarlar? Kapitalizme daha alışamamışlardır belki de. Ya İngilizler? Kapitalizmin beşiği olan bu ülke Yunanistan'dan pek de düşük olmayan bütçe açığıyla neden kemer sıkamak zorunda acaba? Japonlar? Bir zamanlar bütün dünyaya kök söktüren bu ülkenin yeni başbakanı "böyle devam edersek biz de Yunanistan'a döneriz" demiş. Şaşırma. Yunanistan'ın ve İtalya'nın dış borcu ulusal gelirinin % 120'si civarında iken Japonya'nın % 220! Ya ABD? Kapitalizmin cenneti olan bu ülkenin aynı zamanda dünyanın en borçlu ülkesi olmasına ne demeli?

Bırakın, kapitalist düzeni korumakla görevli olan sözde bilim insanları falan yalana devam etsinler. Siz bilin ki, dünya kapitalizminin krizi geçmedi, sadece yer değiştirdi. Dün (2008-2009) bankalar, sigorta şirketleri, otomobil şirketleri iflas ediyordu. Bugün devletler iflasın eşiğinde. Peki neden? Çünkü dünya kapitalizmini uçurumun kenarından kurtarmak için bol keseden para harcadılar. Krizde ulusal gelir düşerken vergiler, yani devlet gelirleri de düşer elbette. Gelir düşerken giderler tırmanınca, bütçe açık verir. Yapılabilecek tek şey borçlanmaktır. Bu kadar çok borçlanırsanız, günün birinde alacaklılar kapıya dayanır. İşte devletlerin iflasın eşiğine gelmesi bundandır.

Şimdi Çin'de, aynen 2008'de ABD'de olduğu gibi, bir gayrimenkul balonu patlamak üzere. ABD'de devlet harcamaları sayesinde yükselen talep gene düşüyor, mallara alıcı bulmak gene güçleşiyor. Avrupa borç içinde kıvrılıyor. Japonya zaten 20 yıldır yerlerde sürünüyor. İşte size dünyanın en büyük dört ekonomisinin durumu. Avro 1 dolar 20'nin de altına düştü. Borsalar Nisan ortasına göre % 15-20 daha düşük. Bankalar arası faiz oranı on aydır olmadığı kadar yükseldi. Kriz "ben buradayım" diyor.

Türkiye'de hükümet ve patronların sözcüleri kendi kendilerini tebrik edip duruyorlar. Kriz bitti, toparlanma başladı! Hani kriz Patagonya'da olsa anlayacağız aymazlıklarını, ama yangın komşuda! Hâlâ "her şey günlük güneşlik" şarkıları söylüyorlar. Yunanistan bu dönemde dünyaya ayna tutuyor. Oradaki derin kriz, dünyanın geleceğini gösteriyor.

Avrupa, ne olursa olsun, yavaş büyüyecek. Türkiye'nin ihracatının yarısı Avrupa'ya. Bu üç şekilde olumsuz etkileyecek Türkiye ekonomisini. Birincisi, büyümeyen bir pazara ihracat hızlı büyüyemez. İkincisi, avronun değeri düşüyor, Türkiye mallarının Avrupa mallarıyla rekabeti zorlaşacak. Üçüncüsü, Türkiye'nin döviz geliri avro cinsinden, onun değeri düşüyor; döviz gideri dolar cinsinden, onu ise değeri yükseliyor.

Yıllarca "küreselleşme" dediler. Şimdi dünya kriz içinde, bizimkiler krizi atlattık diye seviniyor! Ne diyelim, onlar uyuyadursun, iyidir, biz işçilere ve emekçilere seslenelim: Yunan kardeşlerinin haklarına, ücretine, ikramiyesine, iş güvencesine, emekli maaşına nasıl saldırdıklarını izlemediysen, hata ediyorsun. İzle, çünkü Marx'ın Kapital'de dediği gibi, anlatılan senin hikâyendir!

Kürt Hareketi:

Aman yağmurdan kaçarken...

AKP'nin Kürt politikası iflas etti. Barzani'yi yedeğine alıp Kürt halkını "açılım" safkasatı ile kendi yanına çekmeyi ve Kürt

BDP'de yeni yönelis

BDP, DTP döneminde "açılım"ın yarattığı

açıkça "üçüncü taraf"ın gerekliliğinden söz etti. BDP'nin aynı zamanda sol ile birlikte hareket edebilmek için ciddi bir

başka sonuç da çıkıyor: Eğer AKP bugün Kürt hareketinin bu gazabını hak ediyorsa, Kürt hareketinin, yıllarca AKP'nin hık deyciliğini, hatta akıl hocalığını yapmış ola liberallerden de kopması gerekir. BDP'nin solla büyük bir birliktelik kurmak üzere giriştiği arayışların "liberal demokratlar"dan ve "muhafazakâr demokratlar"dan uzak durması gerekir.

Yağmurdan kaçarken...

Kürt hareketinin AKP'den uzaklaşması ve bir "üçüncü taraf" olmaya yönelmesi, DTP'nin kapatılmasına ve BDP'nin kurulmasına, yani 2009 sonuna kadar geri gidiyor. Anayasa paketinin açıklandığı Mart ayında bu yaklaşım pekişti. Ama o aşamada CHP'nin başında Baykal vardı. Şimdi, Mayıs sonundan bu yana CHP'de sarsıntılı bir değişiklik yaşanmış durumda. Kemal Kılıçdaroğlu'nun CHP'nin başına gelmesi, bütün siyasi yelpazede bir toprak kaymasına yol açtı. Kürt hareketinin AKP'den uzaklaşırken bu sefer de Kılıçdaroğlu CHP'sine yaklaşması ve çözümü onunla birlikte aramaya yönelmesi tehlikesi var.

Bu, hareketin yeniden çıkmaz bir yola girmesi olacaktır. Kürt hareketine ve daha genel olarak Türkiye'ye gereken işçi sınıfı ile Kürt halkı arasında kurulacak bir cephe. CeHePe değil!

hareketini tasfiye etmeyi uman Erdoğan hükümeti, işleri yüzüne gözüne bulaştırmış durumda. Bir yandan, kendisine 2002'den beri kredi açan Kürt hareketinin şimdi bütünüyle karşısına geçmiş olduğunu görüyor; bir yandan da Türk kitleleri arasında yıllardır kendisinin de "hassasiyet"ini kaşındığı insanların artan ölçüde kendisinden uzaklaştığını. Şimdi askeri operasyonlar ve kayıplar artmaya başladı. Bunun 90'lı yıllardaki hükümetler gibi Erdoğan'ı da derinden sarsacağını anlamak için kâhin olmaya gerek yok. AKP kendi açısından zor bir ikilem karşısında. Tavizsiz devam etme gibi bir yaklaşım yıpranmasına yol açacak; ama savaştan yıkıcı etkisinden sakınmak için taviz verirse yine prestij yitirecek ve Türk tarafında daha da fazla destek yitirecek.

uyuşmadan silkinip uyanıyor. AKP hükümetine karşı uzlaşmasız ve sert bir muhalefete geçmiş durumda. Buna Kürt hareketinin uzun yıllar sonraz yüzünü yine işçi sınıfına dönmesi eşlik ediyor. Burada Tekel'in, yarattığı Türk-Kürt kardeşliği ve mücadele ortaklığı ile bir dönüm noktası oluşturduğu kuşkusuz. BDP, 1 Mayıs'a hem İstanbul'da hem de bölgede verdiği önem ile Tekel'in mirasını ileri taşımak istediğini de ortaya koymuş bulunuyor. AKP'ye karşı uzlaşmasız muhalefetin ve yüzünü işçi sınıfına dönüşün yanı sıra, burjuvazinin iki kampından uzak durma ve üçüncü bir taraf oluşturma kararlılığı da dikkat çekiyor. BDP Eşbaşkanı Gültan Kışanak, bir süre önce parti grubunda yaptığı konuşmada

arayış içinde olduğu da biliniyor.

Pazarlık mı?

Kürt hareketinin AKP'ye bu kadar sert muhalefet etmesi, MHP ve CHP gibi, Kürtlerin adını bile duymak istemeyen siyasi güçlerle birlikte ona karşı da eşit mesafede durmaya yönelmesi, kış aylarında AKP hükümetine en sert, en yıpratıcı muhalefeti yaratmış olan işçi sınıfına yaklaşması vb. akla bir soru getiriyor: Amaç AKP'ye dersini vererek, Kürtlerin "çantadakeklik" olmadığını kanıtlayarak AKP'nin tavır değiştirmesini sağlamak mıdır? Son aylarda yeni bir "stratejik dönem" in açılmış olduğuna dair konuşulanlar bunun böyle olmadığını, AKP karşıtı yönelişin ciddiye alınmasının mümkün olduğunu düşündürüyor. Ama o zaman ortaya bir

Şiar Rişvanoğlu**Hamas'a "Türk yağı", Kürtlere İsrail silahı!****Filistinli çocuklara sevgi, Kürt çocuklarına cezaevi ve sürgün!**

Mavi Marmara baskınının sonrasında başbakan Erdoğan bir açılışta gazetecilerin sorusu üzerine yorum yapıyor: "Ben Hamas'ı terör örgütü olarak kabul etmiyorum. PKK terör örgütünün üzerinden Türkiye Cumhuriyeti pasaportu çıkar. Dışardan bir saldırı değildir. Hamas kendi topraklarını koruma mücadelesini veren direnişçilerdir."

Neresinden başlamalı bilmem ki? Erdoğan ve arkadaşlarının yalnız Hamas'a değil, bütün Filistinlilere hayatlarını zindan eden İsrail ile henüz iki hafta önce 167 milyon dolarlık (daha önceki milyar dolarlıkların yanında az kalıyor ama!) yeni silah anlaşması yaptığında mı? Bugün Filistin'in emperyalistlerin bile tanıdığı partisi El Fetih ve tarihi önderi Yaser Arafat'ın 90'ların başına kadar terörist muamelesi gördüğünden mi? İngiltere'de ve İspanya'da uzun bir dönem "terörist" kabul edilen IRA ve ETA'nın bütün üyelerinin İngiltere ve İspanya pasaportu taşıdığından, hatta daha sonra Sinn Feinn ve Herri Batasuna adlı yasal partilerle İrlanda ve Bask meclislerinde temsil edildiğinden mi? Federe Kürdistan lideri Barzani'ye, Saddam rejimince "terörist" sayıldığı dönemde hem de kırmızı T.C. pasaportu verilmiş olduğundan mı? Yoksa DTP ile Sinn Fein ve Herri Batasuna, hatta Hamas arasında hem hareketin bütünü içindeki yerleri, hem politik temsil yet kabiliyeti, hem de sosyolojik alandaki karşılık bakımından fark olmadığından mı?

Erdoğan'ın son günlerde her fırsatta "terör" vurgusu yaparak tekrar "tek dil, tek millet, tek bayrak" ülküsüne çark etmesi, "Kürt açılımı" ile başlayıp "demokratik açılım"la devam eden ve nihayet Kürt hareketinin tasfiyesi amacının ilanı ile sonuçlanan komedinin son perdesini oynadığını gösteriyor. Erdoğan emperyalizmin ve burjuvazinin yeni atı Kılıçdaroğlu ve şürekası ile yarışabilmek için en önemli kozunun milliyetçilik olduğunu erken kavramış galiba. Onun için son günlerde geleneksel askeri harekâtların yanında hukuksal ve psikolojik harekât hamlelerini de yoğunlaştırdılar. Sadece son haftalardaki hamlelere temel başlıkları ile bakalım:

Azadiya Welat Gazetesi Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü Vedat Kurşun'a 166,5 yıl ceza verildi. Şırnak'ta on yaşındaki Diren Basan, polis panzeri ile ezilerek can verdi. (Sadece 1999-2009 arasında 65 çocuk benzer şekilde öldürüldü). Bu olayı protesto için Cizre'de BDP'li milletvekilleri Sevahir Bayındır ve Hasip Kaplan'ın da katıldığı eylemde, polislin vahşice saldırısında 30 kişi yaralandı, Sevahir Bayındır'ın kalçası kırıldı. Geçtiğimiz hafta Ankara'da 16, İzmir'de aralarında BDP Buca İlçe Başkanı'nın da olduğu 12 kişi, Diyarbakır'da 10, Hakkari'de BDP il ve ilçe yöneticilerinin de olduğu 14 kişi gözaltına alındı. Diyarbakır'da yargılanan tutuklu 31 çocuk, Adalet Bakanı'nın emriyle bir sabah ansızın (elbette yoksul ailelerinin ziyaretini engellemek amacıyla) Muş, Batman, Adıyaman gibi 8 ile dağıtıldı. 12'si belediye başkanı 103'ü tutuklu, toplam 151 sanık hakkında 24 Aralık 2009'da açılan soruşturma 6 ay sonra (nihayet!) tamamlandı. Diyarbakır Belediye Başkanı Osman Baydemir için 36,5 yıl, diğerleri için 15-20 yıl ceza isteniyor. 19 Ekim 2009'da Kandil ve Maxmur'dan gelen Barış Grubu'nda yer alan 4'ü çocuk 30 kişi hakkında açılan davada "örgüt üyeliği" ve "örgüt adına propaganda"dan 15-20 yıl hapis cezası isteniyor. Ve son olarak "af" bekleyen TMK mağduru çocuklara, "indirim" öneren adalet bakanı asıl müjdeyi(!) verdi: Diyarbakır, Adana, Kayseri, Erzurum, İstanbul, İzmir ve Ankara'da yapılacak 7 yeni çocuk cezaevi! (Bu arada büyüklere de müjdeyi(!) biz verelim: 2010-2015 arasında 40.026 kişi kapasiteli toplam 86 yeni cezaevi inşa edilecek)

Hamas'a övgü ve yağ, sadece PKK'ye, BDP'ye değil bütün Kürtlere silah ve ceza! Filistinli çocuklara sevgi ve gözyaşı, Kürt Çocuklarına cezaevi ve sürgün! 12 Haziran 2010'da Trabzon'da "Eğer biz bu çocukların (Filistinli çocuklar) ölümü karşısında gözümüzü yumarsak inanın Trabzonlu Yavuz Sultan Selim'in kemikleri sızlar" diyen Erdoğan'ın 29 Mart 2006'da ettiği "Kadın da olsa çocuk da gereği yapılır" sözüne AKP ve devlet bütün gücüyle sahip çıkıyor ve gereğini yapıyor! Sungur Savran yoldaşımız İşçi Mücadelesi sitesindeki güzel yazısına "On Birinci Emir: Kıvırtmayacaksınız!" başlığını koymuştu. Biz de Erdoğan'a ve burjuvazi ile sözcülerinin bütününe on ikincisini söyleyelim: "İkiyüzlülük Yapmayacaksınız!" Onların vereceği cevabı da şimdiden biz yazalım: "Mümkün değil. İkiyüzlülük, imha ve inkâr benim karakterimdir!"

Şerzan Kurt ölümsüzdür!

Türkiye'de yıllardır süregelen devrimci ve Kürt öğrencilere yönelik polis destekli planlı faşist saldırılar, bu sene bir can aldı. 11 Mayıs'ta Muğla'da faşistlerin saldırısı sonucu gelişen olaylarda yurtsever öğrenci Şerzan Kurt polis tabancasından çıkan kurşunlarla ağır yaralandı, tedavi altına alındığı İzmir'de bir süre sonra hayatını kaybetti. Bu olayın acısı henüz dinmemişti ki, 13 Mayıs'ta bu sefer Eskişehir'de ortaya çıkan ülkücü faşistler, Osmangazi Üniversitesi şenlikleri sırasında öğrencilere satırlar ve döner bıçaklarıyla saldırdı. Öğrencilerin faşistleri püskürttüğünü gören çevik kuvvet polisleri olaya hemen müdahale ederek, 34 yurtsever ve devrimciyi gözaltına aldı. Bundan bir gün sonra, faşistlerin sahne aldığı yer İzmir Ege Üniversitesi'ydi. Ege'de bahar şenliklerine hazırlanan öğrencilere dışardan getirilmiş faşistler saldırdı.

Faşistlerin giremediği İstanbul Üniversitesi'nde polis faşistlerden geri kalmadı, Şerzan Kurt'u anmak için toplanan öğrencilere plastik mermilerle saldırdı. Saldırının sonucu 2 öğrenci yaralandı, 15 kişi gözaltına alındı. 26 Mayıs'ta da Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi öğrencisi ve aynı zamanda Dicle Haber Ajansı muhabiri Ömer Çelik faşistlerin kurduğu pusu sonucu ciddi şekilde yaralandı.

Bu aktardıklarımız öne çıkan belli başlı saldırılar, ülkücü terörün bu saldırılardan ibaret olduğu sanılmasın. 2009-2010 öğretim yılının başladığı Eylül ayından bu güne gerçekleşen onlarca saldırıda, birçok öğrenci yaralandı. Bu saldırılara karşı kendisini savunanlar polis şiddetiyle karşılaştı. Aileleri polis tarafından aranarak "oğullarının tehlikeli ilişkileri" onlara anlatıldı. Gözaltılarla, tehditlerle "yola gelmeyenler" okudukları okullarından uzaklaştırıldı ya da atıldı. Bunlar yapılırken ülkücü faşistlerin eline bir satır daha verildi, sırtları bir kez daha sıvazlandı.

Biz faşizmi Maraş Katliamı'ndan, Çorum Katliamı'ndan biliyoruz. Biz faşizmin bir ideoloji, faşist partinin ise sıradan bir burjuva partisi olmadığını da biliyoruz. Faşizmin, kapitalizm içinde bir geleceği olmayan küçük burjuvazinin işçi sınıfı ve burjuvaziye duyduğu kine yaslanan bir hareket olduğunu ve temel düşmanının işçi sınıfı olduğunu bilincindeyiz. Bundan dolayı Enternasyonalist Gençler olarak bulunduğumuz her alanda, Kürt öğrencilere karşı şovenist saldırıların karşındaydık, bundan sonra da karşısında olacağız, işçi sınıfının ve ezilen halkların düşmanı faşizmin yok edilmesi için sonuna dek mücadele edeceğiz. Şerzan Kurt'u bu mücadelede yaşatacağız.

Eğitim-Sen'e karşı grevdeyiz!

Eğitim emekçilerinin haklarını savunan, mücadeleci, yıllardır toplu sözleşme ve grev hakkı için mücadele eden bir sendikaya karşı grev kararı alınır mı? Alınmış.

Ama grevi yapacak olanlar, Eğitim-Sen'e üye olan eğitim emekçileri değil. Eğitim-Sen genel merkezinde ve birçok şubesinde büro emekçisi olarak belli bir ücret karşılığı çalışan ve Tez Koop-İş sendikasına üye olan emekçiler, işverenleri Eğitim-Sen'e karşı grev kararı aldılar.

Grev kararının gerekçesi ise işveren Eğitim-Sen'in, çalışanların taleplerini kabul etmemesi dolayısıyla bu yılki toplu iş sözleşmesi görüşmelerinin uzlaşmazlıkla sonuçlanması. Tez Koop-İş'li emekçilerin talepleri özetle şunlar: İlk yıl için %10, ikinci yıl için enflasyon+%2, 100 TL iyileştirme, 60 gün olan ikramiyenin 80 güne çıkarılması ve yemek ücretlerinin sözleşmeye eklenip maaşlarla birlikte ödenmesi. Eğitim-Sen ise ilk yıl için %8, ikinci yıl için ise enflasyon oranında zam diyor, başka bir şey demiyor.

Sonuç olarak talepleri kabul görmeyen 54 emekçi, 15 Mayıs tarihinde, grev kararlarını Eğitim-Sen şubelerindeki panolara astılar. Acaba şubelerine gelip giden eğitim emekçileri bu tabloyu görünce ne düşünürler?

Saniyoruz ki emeğin değerini çok iyi bilen, sömürüyü sınırlandırmak için her gelen hükümete karşı mücadele eden bir sendika, kendi bünyesinde çalışanları yoksulluk sınırı altında bir ücretle yaşamaya mahkûm etmeyecektir. Ve tabii ki o zaman, toplu sözleşme masasına kendi üyeleri adına oturduğu zaman "Siz kendi çalışanlarınıza yüzde kaç zam verdiniz?" sorusuyla muhatap olması da gerekmeyecektir.

Ayrıca Eğitim-Sen tabii ki emekçilerin taleplerini kabul edeceği için üyelerinin öfkesiyle karşı karşıya gelip onlara bunun hesabını vermek zorunda da kalmayacaktır. O zaman da işyerlerinde bulu-

nan ve başka sendikalara üye olan eğitim emekçilerinin alaylı konuşmaları ile karşılaşmayacak olan Eğitim-Sen üyeleri rahat rahat, eskisi gibi emekçileri mücadeleye ve sendikalarına güven duymaya çağırabilecektir.

Aksinin olacağını düşünmek bile istemiyoruz.

Bilgi'de Sendikal Mücadele Sürüyor

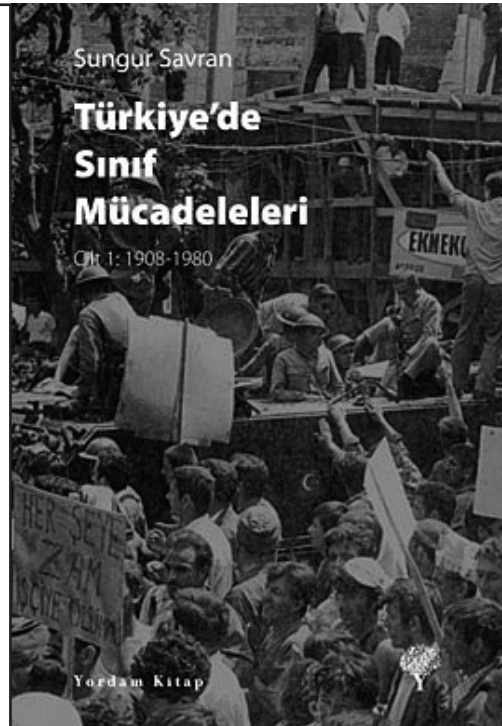
"Türkiye'nin demokrasi kalesi" olarak anılmaktan gurur duyduklarını her fırsatta dillendiren Bilgi Üniversitesi yönetimi, çalışanlarının sendikalaşma çabalarını da "farkımız" şeklinde kamuoyuna sunmuştu. Ancak kısa sürede kazın ayağının öyle olmadığı anlaşıldı. Sendikaya üye olan işçiler teker teker yönetim odalarında ikna edilmeye çalışıldı. İşten atma dedikoduları ortalığa yayıldı, insanlar sindirilmek istendi. Yöneticiler, odalarına çektikleri işçilere "Sendika bir haktır ama, ne gerek var şimdi sendikaya? Bunlar sizi kullanıyorlar. Hocalar bir şekilde kendini kurtarır, siz kendinize bakın. İhtiyacınız varsa para verelim." şeklinde tehdit ve rüşvet karışımı konuşmalar yaptılar. Fakat bu baskılara rağmen sendikal örgütlenme büyüyerek devam etti. Bilgi Üniversitesi çalışanları 1 Mayıs'a güçlü bir katılım göstererek, 1 Mayıs'ın hemen ardından üniversitede kalabalık bir piknik düzenleyerek patronların rahatsızlığını bir kat daha artırdı.

Bunun üzerine üniversite yönetimi, sendikal örgütlenmede aktif olarak çalışan Ahşap Atölyesi çalışanlarını 4 Mayıs'ta işten attı. Gerekçe olarak ise işletmenin kar etmemesini gösterdi. Oysa sadece üniversite için ahşap işleri yapan, ahşap bölümleri tamir eden bu atölyenin kar etmesi düşünülemezdi. İşten atılan işçiler, yönetimin direnişten önce kendilerine "bir firma kurun, bir senesi opsiyonlu iki senelik anlaşma yapalım" şeklinde teklifte bulunduğunu açık-

ladılar. Ancak işçiler taşeronlara karşı mücadele ederlerken, taşeronculuk yapmayacaklarını belirterek bu teklifi kabul etmediler. İşten atılan 3 işçi Bilgi Üniversitesi'nin santral İstanbul kampüsünde açtıkları çadırda direnişe başladılar. Üniversite yönetimi bununla da yetinmedi. İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde öğretim üyeliği, Atatürk İlkeleri ve İnkılap Tarihi Araştırma ve Uygulama Merkezi Müdürlüğü görevlerini yürüten ve Sosyal-İş sendikasına üye olan Prof. Dr. Nevin Ateş'in de işine son verdi.

Okul bahçesinde açtıkları çadırlarında gün boyunca nöbet tutan işçiler, direniş boyunca yalnız bırakılmadı. Aralarında DİP Girişimi'nin de bulunduğu birçok kurum işçileri ziyaret etti, onlara destek verdi. İşçiler tarafından her salı örgütlenen açık hava derslerine katılan öğretim görevlilerini onlarca öğrenci dinledi. Aktif bir direniş örneği sergilendi, sergileniyor.

Bugün işçilerin direnişinin yanında üniversite çalışanlarının sendikaya yetki kazandırma mücadelesi de sürüyor. Bütün baskılara, işten atma tehditlerine karşı, üniversiteye sendika sokmaya kararlı olan işçiler "bu sadece bizim meselemiz değil" diyorlar. Evet Türkiye'de birçok vakıf üniversitesi var ve bunların sayısı her geçen gün artıyor. Bilgi'de sendikalılığın başarılması, tüm bu okullardaki emekçilere örnek olacaktır.

Türkiye'de Sınıf Mücadeleleri

Sungur Savran

Yordam Kitap

KITAPÇILARDA!

Kemalizmin günümüz Türkiye'sine devrettiği resmî tarih, bugün hem burjuva dünyasında hem de solda yaygın biçimde sorgulanıyor. Türkiye tarihinin, resmî ideolojinin taşlanmış kalıplarının kırılması temelinde yeniden ve özgürce değerlendirilmesi tartışma gündeminin yakıcı maddelerinden birini oluşturuyor. Sorun, bu yeniden değerlendirmenin hangi temellerde yapılacağı. Resmî ideolojinin bugün solda yaygın kabul gören eleştirisi liberal burjuva teorisinin kategorilerini temel alıyor. Sungur Savran, bu eleştirinin 20. yüzyıl boyunca yaşanan toplumsal ve politik mücadelelerin gerçek doğasının kavranması bakımından, resmî ideoloji kadar yanıltıcı olduğunu ileri sürüyor. Türkiye'de Sınıf Mücadeleleri, gerek Kemalizmin ve onun bugünkü mirasçısı ulusalcılığın, gerekse sol liberalizmin 20. yüzyıl Türkiye tarihinin bütün dönüm noktalarını (Milli Mücadele ve Cumhuriyet'in kuruluşu, çok partili yapıya geçiş, 27 Mayıs, 12 Mart, 12 Eylül vb.) yanlış yorumladığını ileri sürüyor. Doğru bir kavrayışa ancak Türkiye tarihinin bir sınıf mücadeleleri tarihi olarak yeniden okunması yoluyla varılabileceğini ortaya koymaya çalışıyor. Kitabın 1980'e kadar uzanan ilk cildi, daha önce 1992 yılında basılmıştı. Bu yeni basım, Savran'ın kitaptaki tezlerine yöneltilmiş eleştirilere cevabını da içeren uzun bir Önsöz ile başlıyor. 1908 Jön Türk devrimi konusunda yeni bir bölümü de içeriyor. İkinci cilt ise 1980'den günümüze Türkiye'nin gelişimini sınıf mücadeleleri temelinde inceleyecek.

15-16 Haziran 40 yaşında:

Gelecek sefer devrim!

15-16 Haziran 1970'te Türkiye işçi sınıfı bu topraklarda sınıf mücadeleleri tarihinin en büyük eylemini yapmıştı. Bu eylem, 1960'lı yıllar boyunca işçi sınıfının gösterdiği büyük hareketlenmenin, grevlerin, direnişlerin doruğu idi. Bunların sonucunda 1967'de, Türk-İş'in kapıkulu sendikacılığı karşısında bayrağına sınıf mücadelesini yazan DİSK kurulmuştu. Burjuvazinin partileri, iktidarda bulunan Demirel'in AP'si de, muhalefette bulunan İnönü ve Ecevit'in CHP'si de DİSK'i çalışamaz hale getirecek, bütün işçileri Türk-İş'te toplanmaya mecbur edecek barajlar içeren bir yasayı hep birlikte meclisten geçirdiler.

İşte sendikal hakları utanmazca çiğneyen bu yasa, Marmara bölgesinin işçi sınıfını bir bütün olarak ayağa kaldırdı. 15 Haziran günü İzmit'ten Kartal'a, Çatalca'dan Sarıyer'e sayısız fabrikada işçiler iş bıraktı, kafileler halinde sokağa çıktı, birbirleriyle buluştukça cesaret kazandı, belki 70 bin oldu, belki 150 bin, İstanbul'un merkezine doğru aktı. Devlet polisini ve askerini yığarak, köprüleri kapatarak eylemleri durdurmaya çalıştı.

Ama işçiler ne tank dinlediler, ne silah. Devlet güçlerinin üzerine bile yürümekten çekinmediler. Birkaç ölü, epeyce yaralı verdiler, ama baskı onları durduramadı. İki gün sonunda ancak kendi sendikal önderlerinin devlet baskısı altında eylemleri durdurma çağrısı işçileri sokaklardan çekilmeye ikna edecekti. O iki gün burjuvazinin nasıl korku içinde titrediğini o günleri yaşayanlar gayet iyi bilir.

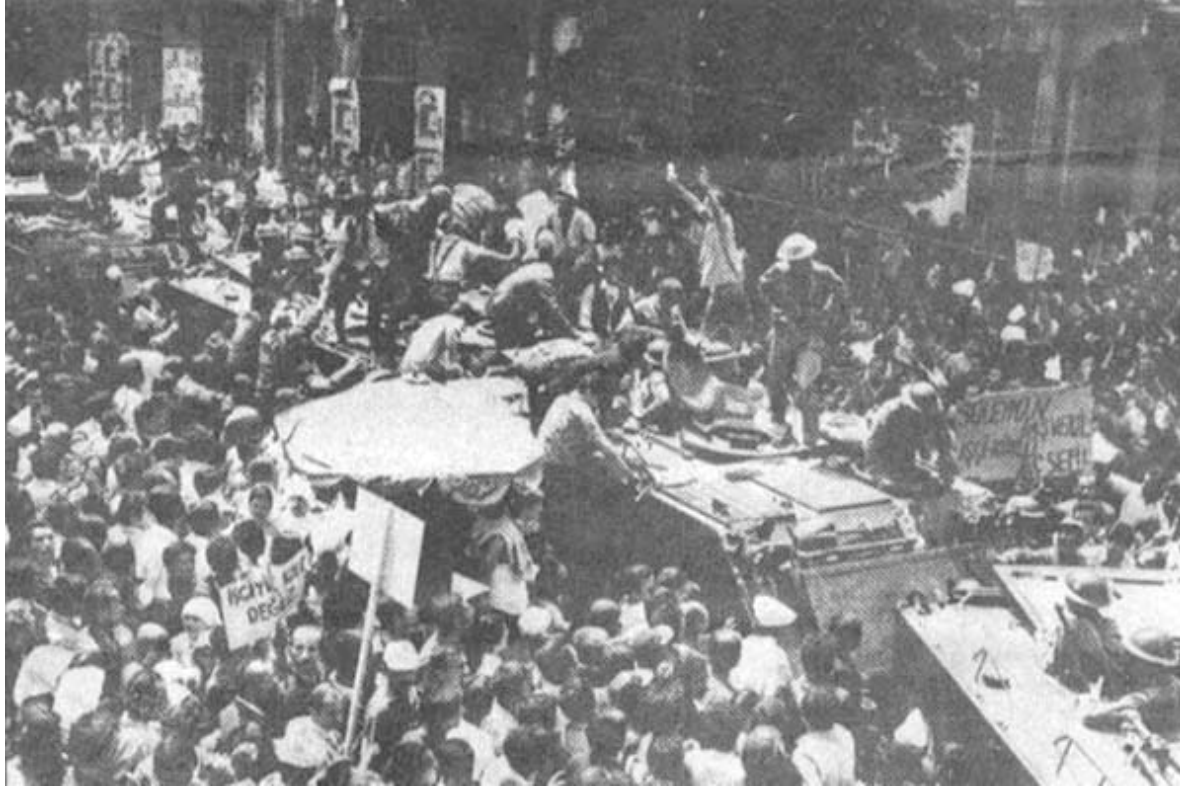
15-16 Haziran, bir yandan burjuvazinin sıkıyönetim ilan etmesine yol açtı. Ama bir yandan da bütün burju-

va partilerinin oybirliği ile geçmiş olan yasanın Anayasa Mahkemesi'nde iptal edilmesini sağladı. Burjuvazinin gözü korkmuş, zafer kazanılmıştı. Burjuvazi DİSK'i yeniden engellemeye ancak 12 Eylül'le cesaret edebilecekti.

lanma olarak adlandırılabilir. Elbette sınıfın henüz bir devrimci partisi olmadığından, bu ayaklanmanın bir devrimci atılımı dönüştürülmesi, hele hele silahlanması söz konusu bile olmamıştır; sonunda da reformist sendikacılar hareketi durdurmuştur. Ama bu, köşeye kısıtlanmış bir kitlenin baskıya direnmesi değil, toplumun en önemli alt sınıfının devlet otoritesine karşı başkaldırması, ayaklanmasıdır.

Türkiye işçi sınıfı o zaman gençti. Kolektif hafızasında buna benzer eylemlerden çıkarılmış dersler yoktu. Şimdi ise büyük mücadeleleri, kazanımları ve yenilgileriyle olgunlaşmış bir işçi sınıfı var. Tek tek işçiler değil ama hareket, 15-16 Haziran'ların mümkün olduğunu biliyor. 1989 Bahar Eylemlerinde işçi sınıfının bir askeri diktatörlüğün yasalarını ve yasaklarını bile ayaklarıyla çiğneme kapasitesini nasıl gösterdiğini biliyor. Zonguldak madencisinin Ankara'ya yürüyüşünün CHP'li sendikacıların kısıpı altına giren sendika bürokrasisi tarafından yenilgiye uğratılmasının, nasıl yeterli önlemler alınmadığı için ertesi yıl yaşanan iş cinayetinde 262 işçinin ölümü ile sonuçlandığını biliyor. Tekel eyleminden kolektif gücün nelere kadir olduğunu, ama iradesini sendika bürokrasisinin kaprislerine terk edince kazanamayacağını biliyor.

İşte bu bilgi ve bilinçtir ki, 15-16 Haziran gibi bir kalkışma gelecekte bir daha olunca, yeni ayaklanmayı devrime çevirecektir. Elbette bu devrimi zafere ulaştırmak için bir devrimci işçi partisinin sınıf içinde kök salmış olması gerekiyor. Öyleyse bugün görev böyle bir partiyi sınıf içinde inşa etmektir.

Silahsız ayaklanma

Türkiye'nin solcusu, mazlum, mağdur ve muhalif rolü oynamaya çok düşkün olduğundan 15-16 Haziran'a hep "direnış" dedi. Oysa 15-16 Haziran işçi sınıfının bu topraklardaki ilk ayaklanmasıdır. Sınıfın, siyasi düşünce, inanç, sendika farkı tanımsızın (DİK üyesinden daha fazla Türk-İş üyesi vardı işçilerin arasında) sokakları fethetmesi ve devletin baskı güçlerine meydan okuması, ancak ayak-

İşçi Forumu'nda sendikal bürokrasi tartışıldı

İşten Atmak Yasaklınsın Platformu tarafından düzenlenen "İşçi Hareketi ve Sendikal Yapılar" başlıklı forum Petrol-İş Konferans Salonu'nda gerçekleştirildi.

13 Haziran Pazar günü düzenlenen foruma birçok işçi, sendikacı, sosyalist katıldı. TBİP Genel Başkanı Zeki Kılıçaslan'ın açılış konuşması yaptığı forumda, hedef sendikal muhalefetlerin bir çatı altında toplanması olarak açıklandı.

Forumda söz alan İstanbul Üniversitesi taşeron işçisi Güneş Cengiz, taşeron işçilerinin yasalardan gelen haklarını kullanmadığını, her an kapının önüne konma korkusuyla yaşadığını belirtti. Son süreçte yemek paralarının maaşlarından kesilmesiyle İ.Ü işçileri olarak harekete geçtiklerini söyleyen Cengiz, Taşeron İşçileri Derneği'ni kurarak mücadeleye başladıklarını açıkladı. Dernekleşme sürecinin ardından maaşlarını daha düzenli ödendiğini, yıllık izinlerini kullanabildiklerini aktaran Cengiz, "mücadelemizin ve örgütlülüğün sonuçlarını aldık" dedi. Daha önce iş yerinde bir örgütlenme süreci yaşandığını anlatan Cengiz, Belediye-İş sendikasının işçi arkadaşlarını ortada bıraktığını söyleyerek "sendikada değil de dernekte örgütlenmemizin nedeni sendikaların mevcut durumudur" şeklinde konuştu. Cengiz, "İşçi sınıfı hareketinin güçlenmesi için sendikal

bürokrasi aşılmalı, taşeron işçilere önem verilmeli" diyerek sözlerini tamamladı.

DİP Girişimi adına söz alan Levent Dölek, sendikal bürokrasiyi, elde ettiği maddi ayrıcalıkları kısıpı savunan sendikacıların oluşturduğunu belirterek, bürokrasiye karşı mücadeleyi ideolojik görmemek gerektiğini vurguladı. Duruma böyle bakanların, solcu işçi ve sendikacıların işin başına gelmesiyle her şeyin çözüleceğini sandığını savunan Dölek, "bugün sendikaların bürokratlardan kurtulması için solcu işçilere değil, öncü işçilere ihtiyaç vardır" dedi. 1 Mayıs'ta Mustafa Kumlu'yu ıslıklayanların, sol jargonla konuşan Sami Evren'i alkışlamasını eleştiren Dölek, "bu anlayışla Evren'in Tekel direnişinin etkisizleştirilmesindeki sorumluluğu gizlenmiştir" diye konuştu. Bürokratların koltuklarını sağlama almak için sendikaların büyümesini, örgütlü işçi sayısının artmasını istemeyeceğini vurgulayan Dölek, "sendikaları mücadeleciler hale getirmek için üye sayısı artırılmalı ve sendikal tabanda, yönetimden bağımsız işçi örgütlenmeleri yaratılmalıdır" dedi.

Bilgi Üniversitesi Öğretim Üyesi Anıta Oğurlu da işyerindeki sendikal örgütlenme sürecinden bahsetti. Uluslararası bir çok eğitim şirketinin Türkiye'ye girerek şube McDonald's gibi şubeler açacağını söyle-

yen Oğurlu, bu nedenle Bilgi'deki mücadelenin sadece tek bir okulla sınırlı olmadığını belirtti. Bütün demokratik maskesine rağmen Bilgi yönetiminin de sendikalaşmayı türlü yöntemlerle engellemeye çalıştığını söyleyen Oğurlu, yönetimin işçilerin kredi kartı borcunu ödemeyi teklif ettiğini, karşılığında sendikadan istifa etmesini istediğini anlattı. "Biz Tekel işçilerini örnek aldık" diyen Oğurlu'nun "Yunanistan işçi sınıfı yapabiliyorsa biz de yaparız. Ya hep beraber, ya hiç birimiz" sözleri salondan büyük alkış aldı.

Tekel işçilerine destek olduğu için işinden atılan ve 98. gündür iş yerinin önünde direnen TÜBİTAK işçisi Aynur Çamalan da forumda bir konuşma yaptı. Memur ve bürokrasi kenti Ankara'da direnmenin zor olduğunu söyleyen Çamalan, sendika bürokratlarının da direnişine engel olmaya çalıştığından bahsetti. Üye olduğu Tez-Koop-İş sendikasının, direnişi bitirmesi için kendisine

sürekli baskı yaptığını aktaran Çamalan, "ancak en kötü sendika bile sendikasızlıktan iyidir. En kötüsünde bile örgütlenmek zorundayız." dedi.

Forum, sendikal muhalefet hareketlerinin haberleşme ağının kurulmasıyla son buldu.